

det var rimeligt, at et saadant Forhold var offentlig Paatale undergivet. Det kan jeg slet ikke finde. Jeg synes, at naar man ikke vil lade det være ved privat Paatale af den Forurettede, var det dog i det Mindste nok at gaa til offentlig Paatale kun paa Betingelse af, at den Forurettede forlangte det. Denne Regel er som bekendt ikke ualmindelig i vor Lovgivning. Jeg erindrer, at jeg en Gang for en Del Aar siden blev generet af en lille Hund, som bjæffede stærkt ad mig, og som tilhørte en Dame, som gik paa Gaden ved Siden af mig. Hun bad mig lade være at slaa Hunden, og jeg gjorde det ogsaa for hendes Skyld; jeg lod det være; men at gjøre en offentlig Politisag ud af den Historie, hvor hun kunde være bleven mulktet indtil 100 Kr., naar jeg som den, der var bleven generet, ikke brød mig om det, forekommer mig at være Topmaalet af Urimelighed. Den ærede Ministers Bemærkning om, at det Offentlige naturligvis maa paaae, at Hundeafgiften bliver betalt, og at det maa være Gjenstand for offentlig Paatale, rammer slet ikke det, jeg talte om. Saa nævnte den meget ærede Minister i Anledning af, at jeg havde anket over, at der ikke med Hensyn til Landet fandtes nogen Bestemmelse om, hvor gammel Hvalpene skulle være, for at man skal have Tegn til dem, at det vilde utvilsomt blive indsat i Bedtægterne. Jeg tænkte nok, at der kunde komme Et og Andet i disse Bedtægter, ja, der kunde maasse komme Mere ind, end man i dette Dieblik forudsier. Men Et tror jeg dog maa indrømmes, og det er, at medens vi for Kjøbenhavn og Kjøbstædernes Bedkommende have en Lovbestemmelse om, hvor gamle Hvalpene skulle være, for at det bliver fornødent at løse Tegne til dem, saa er det en stor Mangel ved Lovforslaget, at noget Lignende ikke er indsat for Landets Bedkommende. Naar man har en Lov desangaaende for Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, er det dog rimeligt, siden man er ved at lave en Lov for Landet, at man ogsaa indfætter i den, hvad man vil have, og at man ikke overlader det til noget saa Ubestemt som Bedtægter, om hvilke man ikke veed, hvorledes de blive. Den meget ærede Minister mente, det var uhensigtsmæssigt at holde Hunden inde i Stuen altid, men saa maatte den da være afgiftsfri. Ja naturligvis. Men en Hund, der i Reglen holdes i Stuen, maa luffes ned engang imellem — det vide vi jo Allesammen —; det er imidlertid ikke Udvalgets Mening, at en saadan Hund, der ikke kommer andre Steder end i Stuen, skal være afgiftsfri; tværtimod, det er Udvalgets Mening — deri tror jeg ikke at tage feil — at for den skal

der betales. Jeg tror altsaa, at den meget ærede Minister tog feil af, hvad der var Udvalgets Mening paa dette Punkt, saaledes som Loven er redigeret. Men det, jeg ankede over, det var iøvrigt noget ganske Andet; det var dette, at saaledes som Lovforslaget er affattet, ere kun de Hunde fritagne for Afgift, der bestandig holdes lænkede og bestandig holdes indelukkede paa affærrede Pladser eller i Gaardsrum, men saasnart man lader dem komme op i Stuen engang imellem, saa skal der betales Afgift af dem. Det var det, som jeg ankede over, og som jeg fandt — jeg tillader mig at sige det — grumme urimeligt. Jeg vender tilbage til, at saadan som Lovforslaget er affattet og med de Bestemmelser, som det har, kan jeg ikke give det min Stemme, men agter at stemme imod det, og det vilde være mig hjært, om der var saa mange ærede Medlemmer, der vilde stemme imod det, at Lovforslaget blev forkastet. Jeg gaar ikke med til en saadan ny Skattelov paa Liden, hvor Landet lider under en slet økonomisk Tilstand, og allermindst til en saadan Lov, som efter min Formening vil kaste en meget stor Byrde netop paa de ikke Bemidlede.

S. Jørgensen: Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Bustl). Han udtalte nemlig, at naar Udvalget var kommet til en Mening, havde fremsat et Forslag, som han ansaae for at være forkert, vilde han ikke stemme imod det. . . . (Afbrudelse af Bustl.) Det ærede Medlem siger, at han vil ikke stemme for det, men han vil heller ikke stemme imod det. Det antager jeg ikke er rigtigt. Der- som et Udvalg er kommet med et Forslag, som jeg anser for urigtigt, vil jeg ikke tage i Betænkning at stemme imod det. Naar det ærede Medlem ikke er fornøiet med det Endringsforslag, som er stillet om at forandre Afgiften for Hundene paa Landet, saa er jeg ikke enig med ham deri. Jeg holder meget mere af det Endringsforslag, der er stillet i den Retning; thi hvis det var blevet ved, at vi skulde give 50 Øre i Skat for enhver Hund, som gik løs, vilde jeg anse en saadan Lov for ikke at være Andet end en ren og bar Skattelov, som paalæggende en ny Skat. . . . (Afbrudelse af S. Jørgensen). . . . Ja, det ærede Medlem siger, at det er en Skat, der kan bæres, men skulde vi have alle de Skatter, der overhovedet kunne bæres, saa kunde det i Virkeligheden blive haardt nok. Denne Skat paa 50 Øre anser jeg for meget uheldig, thi det er en i højeste Grad uretfærdig Skat, der fordres ligesaa godt af Husmanden og af de Smaa